

Arrest

nr. 183 909 van 16 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 september 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 juni 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in zijn hoedanigheid als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse zoon A. T.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 november 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker diende op 27 januari 2015 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in zijn hoedanigheid als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse zoon A. T.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 juli 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingestelde beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 3 december 2015 verworpen (RvV 3 december 2015, nr. 157 639).

1.5. Verzoeker diende op 28 januari 2016 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in zijn hoedanigheid als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse zoon A. T.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 juli 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 5 augustus 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/01/2016 werd ingediend door:

Naam: A.(...) Voornaam: I.(...) Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te (...)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2,4° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4°de bloedverwanten in opgaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)"

Er werden volgende documenten voorgelegd:

Het bewijs van het kadaster van Ankara dat betrokkene geen onroerende goederen in eigendom heeft dd 17/08/2014. Een armoedesattest dd 5/08/2013 dat betrokkene geen enkel inkomen heeft en dat hij in armoede leeft en nood heeft aan hulp en verzorging, een verklaring van een zekere M.(...) U.(...) en B.(...) U.(...), een attest van het ocmw waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon aanspraak maken op leefloon/maatschappelijke dienstverlening.

Betrokkene heeft reeds eerder aanvragen tot gezinshereniging met zijn zoon aan de dienst Vreemdelingenzaken gericht. Keer op keer werden gelijkaardige bewijsdocumenten voorgelegd als bij de huidige aanvraag, keer op keer moeten we dus tot dezelfde conclusie komen. De redenering die eraan ten grondslag ligt, werd ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaard in het arrest van 3 december 2015 (arrest 157.639).

Eens te meer dient dus het volgende de worden opgemerkt: Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine. De betrokkene heeft echter niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Om dit aan te tonen legde betrokkene een verklaring van de referentiepersoon voor, alsook een verklaring van een zekere M.(...) U.(...) en B.(...) U.(...), waarin is opgenomen dat de zoon geld heeft meegegeven om aan betrokkene te overhandigen. Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst omdat ze niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken, kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds financieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ondanks het attest van armoede en het attest waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendom heeft in Turkije kan de dienst niet uitmaken dat betrokkene reeds van in het land van origine ten laste was van de referentiepersoon en niet van eventuele andere personen (familie en vrienden). Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene 'ten laste' is, zoals overeenkomstig art. 40bis, §2,4° is vereist. Het

nieuw voorgelegde ocmw-atteest doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door ettelijke bevelen niet op te volgen en illegaal te verblijven.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat dat “(i)ndien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.” De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan de verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.2. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker zet in zijn eerste middel het volgende uiteen:

“Art. 3.2 van de voornoemde Richtlijn schrijft voor:

“Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang tot verblijf.”

De eis van de motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verweerster motiveert haar beslissing als volgt:

(...)

verblijft reeds sedert 2013 in België bij de referentiepersoon.

Niettegenstaande het feit dat uit het aanvraagdossier de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens zoon voldoende naar recht is bewezen, stelt verweerster dat verzoeker er niet in zou slagen te bewijzen dat hij zou voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40bis §2,4° Verblijfswet om zijn ‘ten laste zijn’ te staven.

Verzoeker verwijst inzake de invulling van de voorwaarde ‘ten laste zijn’ naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit volgt dat het ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag worden bewezen.

Verweerster geeft echter een strengere invulling aan de voorwaarde ‘ten laste zijn’, hetgeen niet strookt met de hogere rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bij zijn derde aanvraag werden de volgende stukken bijgebracht door verzoeker:

- atteste van onvermogen uit zijn herkomstland;*
- atteste van het kadaster van Ankara dat verzoeker geen onroerende goederen in eigendom heeft ;*
- bewijzen waaruit volgt dat verzoeker ten laste is van diens zoon middels verklaringen op eer van familieleden M.(...) U.(...) en B.(...) U.(...) die verklaren dat de referentiepersoon gelden heeft*

overgemaakt aan verzoeker die nog in het herkomstland verbleef via familie/kennissen die naar Turkije reisden;

- de inkomstenbewijzen van de zoon van verzoeker;

- een attest van het OCMW;

(zie stukken administratief dossier verweerster)

Verzoeker toont voldoende naar recht aan dat hij in het verleden financiële steun heeft gekregen van zijn zoon. Dit gegeven wordt onder meer bevestigd door het feit dat verzoeker sedert diens aankomst onafgebroken verblijf houdt bij zijn zoon.

Dat ook uit het huidig aanvraagdossier de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens zoon voldoende naar recht is bewezen, zowel voor wat betreft zijn situatie in zijn herkomstland, als sedert zijn aankomst in België tot op heden.

Verzoeker nog steeds op onafgebroken wijze ten laste van zijn zoon.

Verzoeker betwist het standpunt van verweerster dat uit de verklaringen op eer geen objectief bewijs zou volgen inzake het 'ten laste' zijn van verzoeker.

Verwerende partij bewijst immers niet dat de verklaringen behept zouden zijn met valsheden.

De verklaringen worden bovendien sterk gemaakt door de overige stukken die worden bijgebracht, zoals de attesten van onvermogen.

Feit is immers dat verzoeker niet beschikte over een eigen inkomen in Turkije, hetgeen hij voldoende naar recht heeft bewezen met het attest van onvermogen uit zijn herkomstland.

Verder bewijst verzoeker dat hij niet over een onroerend vermogen beschikt, zoals uit het objectief stuk van het kadaster te Ankara volgt.

Daarnaast staat vast dat verzoeker sedert zijn aankomst in Turkije, ononderbroken woonachtig is bij zijn zoon, die nog steeds financieel instaat voor zijn vader. Noch de zoon (referentiepersoon), noch verzoeker hebben tot op heden beroep gedaan op de tussenkomst van het OCMW om een leefloon of steun te ontvangen.

Aldus volgt uit de bovenvermelde vaststaande feiten, in samenlezing met de verklaringen op eer van de familieleden van verzoeker, het onweerlegbaar vermoeden dat verzoeker wel degelijk 'ten laste' was/is van zijn zoon, de referentiepersoon.

Verwerende partij overschrijdt dan ook haar discretionaire bevoegdheid door de weigeringsbeslissing te steunen op het motief dat verzoeker niet afdoende zou aantonen dat hij in het verleden ten laste was van zijn zoon door de bijgebrachte bewijzen als onvoldoende te kwalificeren.

Dat de motivering van verwerende partij met dien verstande niet kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig is nu uit de stukken in het aanvraagdossier voldoende naar recht volgt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde 'ten laste' zijn om zijn verblijf tot gezinshereniging te verkrijgen.

Dat zij met dien verstande de materiële motiveringsplicht schendt door haar beslissing niet op enige aanvaardbare wijze te verantwoorden;

Het eerste middel is gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het tweede middel luidt als volgt:

"Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden: " wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." (L.P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981, (81) 87.)

Dat de bestreden beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel.

Dat immers uit het huidig aanvraagdossier de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens zoon voldoende naar recht is bewezen, zowel voor wat betreft zijn situatie in zijn herkomstland, als sedert zijn aankomst in België tot op heden.

Dat immers niet wettelijk voorgeschreven is met welke middelen dient bewezen te worden dat men 'ten laste' is in de zin van art. 40bis, §2,4° Vreemdelingenwet. Dat er aldus een vrije bewijsvoering geldt.

Dat verzoeker dan ook niet kan worden verweten dat de geldtransfers die de referentiepersoon heeft gedaan, via familieleden gebeurden en niet via bankoverschrijving.

Dat uit de feitelijke elementen en de bijgebrachte bewijsstukken het onweerlegbaar vermoeden volgt van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Dat de beslissing vanwege verwerende partij dan ook niet strookt met het redelijkheidsbeginsel.

Bovendien zou een gedwongen vertrek voor verzoeker een trauma betekenen. Het is onredelijk om verzoeker, die hier sedert 3 jaren onafgebroken verblijft, te dwingen het grondgebied te verlaten.

Dat het tweed middel dan ook gegrond is."

In een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Verzoeker verblijft sedert zijn aankomst bij zijn zoon T.(...).

Er is onomstotelijk sprake van een effectieve gezinssituatie in de zin van art. 8 EVRM, dewelke bescherming dient te genieten.

De bestreden beslissing aangaande de weigering met bevel om het grondgebied te verlaten houdt een inmenging in op het recht op gezinsleven van verzoeker, dewelke niet als proportioneel kan worden aanzien.

Verzoeker heeft een zeer hechte band met zijn zoon, en is afhankelijk van hem. Hun gezinssituatie dient dan ook de bescherming te genieten van art. 8 EVRM.

Bovendien houdt de weigeringsbeslissing ook een schending in van het recht op privéleven, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM. Het recht op privéleven in de zin van art. 8 EVRM omvat tevens de bescherming van de sociale relaties.

Hij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van art. 8 EVRM. Hij heeft zijn centrum van belangen sinds zijn onafgebroken verblijf in België.

Verzoeker is volledig opgenomen in de gemeenschap van Maaseik.

Verzoeker wenst zijn privéleven dan ook hier beschermd te zien.

Het hoeft geen betoog dat hij, gelet op zijn onafgebroken verblijf gedurende de voorbije jaren in België, enkel hier in België een sociale kring heeft opgebouwd en zijn contacten wenst te onderhouden.

Dat een gedwongen terugkeer met dien verstande een drastische schending inhoudt van zijn recht op gezinsleven alsook zijn privéleven gezien verzoeker door een mogelijke terugkeer zijn gezinsbanden en sociale banden in België niet kan onderhouden op dezelfde manier als dat hij nu doet.

Dat de beslissing van verweerder een ernstige schending van art. 8 EVRM inhoudt.”

Verzoeker voegt de volgende bijlagen toe aan zijn verzoekschrift: een kopie van zijn paspoort (verzoekschrift, bijlage 3), een kopie van de E-kaart van zijn zoon (verzoekschrift, bijlage 4), een arbeidsovereenkomst van bepaalde tijd van zijn zoon en een aantal loonfiches van twee verschillende werkgevers (verzoekschrift, bijlage 5), een beëdigde vertaling vanuit het Turks van een armoede-atteest aangaande verzoeker (verzoekschrift, bijlage 6) en een beëdigde vertaling vanuit het Turks van een atteest waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen in Turkije heeft (verzoekschrift, bijlage 7).

2.3. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn aangezien hij in zijn middel niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

2.4. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden drie aangevoerde middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

2.5. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. Naast de hierboven reeds vermelde bepaling van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit, maakt de bestreden beslissing tevens gewag van artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

De relevante bepaling van artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“(…)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

“(…)”

2.9. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 28 januari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter – zie punt 1.5.) als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse zoon A. T. Verzoeker legde daarbij de volgende documenten neer: een kopie van zijn paspoort, een kopie van de geboorteakte van zijn zoon A. T., een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd op naam van zijn zoon A. T., een aantal loonfiches op naam van zijn zoon, een attest waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen in Turkije heeft, een armoede-attest aangaande verzoeker, een verklaring ondertekend door M. U. en B. U. waarin deze verklaren een som geld te hebben ontvangen van de zoon van verzoeker om aan verzoeker te overhandigen en een kopie van de paspoort van M. U. en B. U. Verzoeker werd blijkens de bijlage 19ter verzocht om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 28/04/2016 (...), de volgende documenten over te leggen: Bewijs niet ten laste OCMW.”* Op een later tijdstip werd een schrijven van het OCMW op datum van 1 maart 2016 overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker en zijn zoon geen steun van het OCMW ontvangen.

2.10. In de bestreden beslissing oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker niet afdoende had aangetoond reeds in het verleden in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, zijn zoon A. T. De verklaringen van M. U. en B. U., die door verzoeker werden voorgelegd om het ten laste zijn te staven, zijn, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris, verklaringen die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst aangezien deze niet gepaard gaan met objectief verifieerbare bewijsstukken. Uit het door verzoeker overgemaakte armoede-attest en het attest waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in Turkije, kan niet worden afgeleid of hij al dan niet ten laste was van de referentiepersoon of eventueel andere personen. Het overgemaakte OCMW-attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Immers, zo stelt de gemachtigde van de staatssecretaris, kan verzoeker geen verblijfsrecht ontleen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België heeft gecreëerd door een aantal aan hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten niet op te volgen.

2.11. Verzoeker houdt in zijn middel voor dat de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ te streng zou zijn beoordeeld, waarbij hij verwijst naar de invulling van deze voorwaarde in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof), meer bepaald naar de arresten *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 36) en *Reyes* (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waaruit volgt dat het ‘ten laste’ een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag worden bewezen.

2.12. De Raad benadrukt dat wat het ‘ten laste’ zijn betreft, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en de bewijsvoering, zoals verzoeker terecht heeft aangegeven, vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair kan oordelen of dit bewijs werd geleverd. De Raad oefent hierop slechts een marginale toetsing uit. Aangezien artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d), en 7, lid 1, onder d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat het ‘ten last zijn’ voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn vrijheid van verkeer en

dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

2.13. Verzoeker meent dat hij *“(…) voldoende naar recht (…)”* aantoont dat hij *“(…) zowel voor wat betreft zijn situatie in zijn herkomstland, als sedert zijn aankomst in België tot op heden (…)”* financiële steun heeft gekregen van zijn zoon.

In de eerste plaats betwist verzoeker het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verklaringen van M. U. en B. U. geen objectief bewijs zouden vormen, door erop te wijzen dat niet wordt bewezen dat deze stukken behept zouden zijn met valsheden. De Raad stipt echter aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de neergelegde stukken soeverein beoordeelt en niet noodzakelijk hoeft aan te tonen dat de stukken vals zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat de verklaringen van M. U. en B. U. niet kunnen worden geverifieerd op hun waarachtigheid omdat deze niet worden gestaafd door objectieve stukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door deze verklaringen niet als een deugdelijk bewijs te beschouwen.

Vervolgens meent verzoeker dat hij met het voorgelegde attest van onvermogen en het feit dat hij niet over een onroerend vermogen beschikt in Turkije voldoende bewezen heeft dat hij niet beschikte over een eigen inkomen in zijn land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt echter vast dat de stukken, die erop wijzen dat verzoeker in zijn land van herkomst onvermogen was, niet toelaten om uit te maken *“dat betrokkene reeds van in het land van origine ten laste was van de referentiepersoon en niet van eventuele andere personen (familie en vrienden)”*.

Tenslotte beweert verzoeker dat hem wordt verweten dat de geldtransfers van zijn zoon niet gebeurd zijn via overschrijving maar wel cash via familieleden, maar dit staat nergens te lezen in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet rechtsgeldig zou kunnen concluderen dat *“(o)p basis van de voorgelegde documenten (…) niet (kan) worden vastgesteld dat betrokkene 'ten laste' is, zoals overeenkomstig art. 40bis, §2,4° is vereist”*.

2.14. Waar verzoeker aangeeft sinds zijn aankomst onafgebroken bij zijn zoon te hebben verbleven, dat deze financieel voor hem instaat en zij nog geen beroep hebben gedaan op het OCMW, wijst de Raad er op dat *in casu* de situatie van afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon die thans in België zou bestaan op zich niet relevant is en geen afbreuk doet aan de vereiste dat verzoeker moet aantonen reeds in het verleden in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de burger van de Unie in functie waarvan hij het verblijfsrecht wenst te genieten.

2.15. Ten aanzien van de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet

sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.16. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of *vice versa*, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of *vice versa* (bv. omwille van een gezondheidstoestand) en de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er *in casu* sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouder.

2.17. Verzoeker beperkt zich echter tot de bewering dat hij “(...) *een zeer hechte* (...)” band met zijn zoon heeft en afhankelijk is van hem. Volgens verzoeker is er dan ook “(...) *onomstotelijk sprake van een effectieve gezinssituatie in de zin van art. 8 EVRM* (...)”. Met dit uiterst summiere betoog toont verzoeker geenszins aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn zoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn belangen door de bestreden beslissing zouden worden geschaad, temeer omdat geen band van afhankelijkheid werd aangetoond die door de bestreden beslissing in het gedrang dreigt te komen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming zou vallen van artikel 8 van het EVRM onvoldoende aangetoond. Verzoeker zet in zijn derde middel ook niet uiteen dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zouden zijn die verhinderen dat hij de normale affectieve banden met zijn zoon normaal en effectief uitbouwt en verderzet in zijn land van herkomst.

2.18. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Finland*, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, *Slivenko v. Letland*, par. 95-96). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

2.19. Thans beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot de loutere bewering dat hij “(...) *hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht [heeft] in de zin van art. 8 EVRM. Hij heeft zijn centrum van belangen sinds zijn onafgebroken verblijf in België. Verzoeker is volledig opgenomen in de gemeenschap van Maaseik. Verzoeker wenst zijn privé-leven dan ook hier beschermd te zien. Het hoeft geen betoog dat hij, gelet op zijn onafgebroken verblijf gedurende de voorbije jaren in België, enkel hier in België een sociale kring heeft opgebouwd en zijn contacten wenst te onderhouden.*” De Raad stelt vast dat deze beweringen geheel niet worden gestaafd met enig begin van bewijs. In het administratief dossier kunnen evenmin aanwijzingen worden gevonden omtrent het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte diende te zijn van het bestaan van enig beschermenswaardig privéleven. Bovendien blijkt uit niets dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat hij zijn privéleven in het land van herkomst verderzet. Verzoeker toont aldus niet aan dat het “(...) *onredelijk [is] om verzoeker, die hier sedert 3 jaren onafgebroken verblijft, te dwingen het grondgebied te verlaten.*”, waarbij de Raad er bijkomend op wijst dat er *in casu* geen

aanwijzingen zijn dat het bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen zou worden ten uitvoer gelegd.

2.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN